

[Jørgen Jensen.]

Men man skal bare forstå, at problemet løses ikke ved, at man hjælper dem, der herhjemme vil forhindre arbejderklassen i at få rimelige lønforbedringer. Det hjælper ikke dem, der ligger i bunden. Solidaritet betyder, at man er med til at hjælpe dem, der er svagest stillet. Det betyder ikke, at man skal holde sig tilbage i sine lønkrav. Det er også den lære, som danske arbejdere har måttet drage herhjemme af talen om solidaritet. Det er misforstået, og derfor er det også misforstået, at man tror, det hjælper den grønlandske arbejder, at man her forhindrer radiotelegrafisterne i at få en rimelig og retfærdig lønindrømmelse.

Jeg nævnte de tre ting, man skulle holde fast ved, og det var med henblik på færgekonflikten. Der var ingen grund til noget indgreb i dag. Man var enige på Jydsk Færgefart om, hvordan overenskomsterne skulle se ud. Man var enige på en lang række af de andre færggeområder om, hvordan overenskomsterne skulle se ud.

Når man bruger Bornholmstrafikken, skal vi huske følgende: her var man også enige mellem forhandlingsparterne. Det er rigtigt, at man havde forligsinstitutionen inde i billedet. Det er rigtigt, at man her måtte gå på kompromis. Der blev i arbejdsmarkedsudvalget forelagt et dokument. Desværre er det sådan, at teknikken er så vanskelig, så ikke alle har kunnet få det. Men jeg kan huske, hvad der står i dette dokument. I det dokument står der til forligsmanden fra de to forhandlingsparter for det første, hvad man er enige om, og dernæst står der, hvad sømændene krævede. Og sømændene krævede bl. a. at få slået fast, at de 29 kr. også gjaldt for ungarbejdere inden for Sømændenes Forbund. Nu er det sagt både i arbejdsmarkedsudvalget og her fra talerstolen, at det er regeringen indforstået med at de skal have, og socialdemokratiet synes, det er uhyrligt, at de ikke skal have det. Ja men det er regeringen, der er arbejdsgiverparten! Og dermed kan man ikke sige, det er forligsmanden eller nogen andre, der er skyld i dette. Det er arbejdsgiverparten, der spiller dobbeltspil, både over for sømændene og over for folkettinget. Hvis arbejdsgiverparten virkelig mente, at sømændene, som var over 18 år, også skulle garanteres de 29 kr., hvorfor i Herrens navn har man så ikke sagt det til forligsmanden? Det havde man jo haft mulighed for, og så havde der ikke været nogen konflikt.

Der kan være to årsager, og der kan være to

parter, der er interesseret i dette. Arbejdsgiverforeningen kan være interesseret i af hensyn til de andre færgekonflikter at forhindre en løsning på Bornholmsområdet. Derfor kan den have hvisket forligsmanden i øret, at han skal tage en tilføjelse med i det mæglingsforslag, der blev fremsat på Bornholmsområdet. Det er muligt, det er Arbejdsgiverforeningen. Det er også muligt, det er ministeren, der har gjort det. For man har også brug for i regeringen at få en undskyldning for at gribe ind. Jeg kan ikke dokumentere, hvem af dem der er ansvarlig, men det er en af de to parter, der er ansvarlig. Derfor nævnte jeg den tredje ting, at det er regeringen, der har indflydelse på forligsmanden. Uanset om det er Arbejdsgiverforeningen eller ministeren, der er den ansvarlige for det, der er sket, har begge parter adgang til forligsmanden. Det er misbrug af forligsmandsloven, og det er som sagt at spille både folkettinget og befolkningen på næsen at lave et sådant nummer. Der havde ikke været grund til at gribe ind, hvis der ikke var nogen, der havde ønsket at manipulere på en sådan måde, at det så ud, som om det var sømændene, der ikke ville gå på kompromis på Bornholmsområdet. Det ville de, det havde de gjort, men man ønskede en konflikt for at hjælpe Arbejdsgiverforeningen og Dansk Rederiforening med at få de andre konflikter sluttet. Derfor må jeg sige, at vi har ikke ændret stilling; vi stemmer imod dette indgreb både af principielle grunde, og fordi der har fundet manipulationer sted, som vi også senere må vende tilbage til.

Det er klart, at vi kan stemme for det dagsordensforslag, som er fremsat, og dermed vil vi indstille lovforslagene til forkastelse.

Bolvig (RV):

Debatten under første behandling og de voldsomme udfald mod regeringspartiet fra forskellig faglig side har forhåbentlig vist socialdemokratiet, at man ikke i længden kan ride på to heste. Den yderste venstrefløj har jo ret, når den fremhæver, at indgreb i de efter min mening skadelige arbejdskampe meget let danner præcedens.

Om halvandet år vil regering og folketing næsten helt sikkert som led i en indkomstpolitik komme til at fastsætte nogle rammer, inden for hvilke arbejdsmarkedets parter må forhandle, og hvis de ikke lever op til et sådant pålæg, må vi ad lovgivningens vej sikre, at det sker. Vi kan lige så godt erkende tingenes